

МАЛЯТКО

Журнал ЦК ЛКСМУ для дітей дошкільного віку

№ 12 ГРУДЕНЬ 1960

ЛИСИЦЯ Й ВОВК

Російська народна казка в обробці Олексія Толстого

Жили собі дід та баба. Дід і каже бабі:

— Ти, бабо, печи пироги, а я запряжу сани, поїду по рибу.

Наловив дід риби повнісінькі сани. Їде додому й бачить: лисичка скрутилася калачиком, лежить на дорозі.

Дід зліз із саней, підійшов, а лисичка не ворухнеться: лежить, мов би мертва.

— От добра знахідка! Буде моїй старій комір.

Узяв дід лисицю, поклав на сани, а сам пішов попереду.

А лисиця вибрала час та й ну викидати потихеньку з саней по рибці та знов по рибці, ще по рибці та знов по рибці.

Повикидала геть усю рибу й сама нишком пішла.

Дід приїхав додому та й кличе бабу:

— Ну, стара, видний комір привіз я тобі!

Підійшла баба до саней: нема на санях ні коміра, ні риби. Та й почала вона діда лаяти:

— Ах ти ж, старий, надумав ще мене дурити!

Тут дід збагнув, що лисичка, виходить, була не мертва. Побідкався, пожурився, та що тут вдієш!

А лисиця тим часом зібрала на дорозі всю рибу на купу, сіла і їсть.

Приходить до неї вовк:

— Добридень, кумасю, хліб-сіль тобі...

— Я їм свій, а ти подалі стій.

— Дай мені рибки.

— Налови сам, та й їж собі.

— Так я ж бо не вмію.

— Ач який! То ж я наловила. Ти, кумасику, йди на річку, опусти хвоста в ополонку, сиди та примовляй:— «Ловись, рибко, мала й велика, ловись, рибко, мала й велика!» Так тоді риба сама буде за хвіст хапати. Що довше сидітимеш, то більше наловиш.

Пішов вовк на річку, опустив хвоста в ополонку, сидить та примовляє:

— Ловись, рибко, мала й велика.

Ловись, рибко, мала й велика.

А лисиця ходить коло вовка й примовляє:

— Світіть, світіть на небі, зірочки.

Мерзни, мерзни, вовчий хвостище!

Вовк питає лисицю:

— А що ти там, кумо, весь час кажеш?

— А я тобі допомагаю, рибку на хвоста наганяю.

А сама знову:

— Світіть, світіть на небі, зірочки,
Мерзни, мерзни, вовчий хвостище!

Сидів вовк цілу ніч коло ополонки. Хвіст у нього й примерз. Під ранок хотів був підвестись, та де там! Отож він і думає:

«Диви, скільки риби навалило — і не витягти!»

В цей час іде тітка з відрами по воду. Побачила вовка й закричала:

— Вовк, вовк! Бийте його!

Вовк і сюди, і туди—не може витягти хвоста. Тітка кинула відра та й ну бити його коромислом. Била вона його, била, вовк рвався та смикався, аж одірвав собі хвоста та й кинувся навтікача.

«Ну добре ж, — думає, — вже ж я тобі віддячу, кумо!»

А лисичка тим часом залізла в ту хату, де жила ця тітка, наїлася з діжі тіста, вимазала собі голову тим тістом, вибігла на дорогу, впала й лежить та стогне.

А тут і вовк біжить:

— Так ось як ти вчиш, кумо, рибу ловити! Дивись, мене геть усього побили...

А лисиця йому каже:

— Ех, кумасику! В тебе хвоста нема, зате голова ціла. А мені голову розбили. Дивись — мозок виліз, ледве чвалаю.

— Та й то правда, — каже їй вовк. — Де вже тобі, кумо, йти? Сідай на мене, я тебе довезу.

Сіла лисиця вовкові на спину. Він її й повіз. Ось лисиця їде на вовкові й потихеньку співає:

— Битий небитого везе!
Битий небитого везе!

— Ти що там, кумо, весь час кажеш?

— Та це я, кумасику, твій біль відшіптую, щоб тобі полегшало.

А сама знову:

— Битий небитого везе!
Битий небитого везе!

Переклав з російської Б. АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧ

Малюнки О. ЛЬВОВА

Борис ХАРЧУК

П'ять братів

(За народними мотивами)

Малюнки Ю. ЧЕКАНЮКА

Не в чужій країні, а на нашій землі, не колись давно, а тепер жило собі п'ять братів. Найстарший звався Великим, бо він був найбільший. Молодшого звали Вказівним, середульного—Середульним, ще молодшого — Безіменним. А найменшенький звався Мізинцем.

Підростали брати. От і олівець їм подарували, щоб писати, малювати вчилися.

Розкрили брати зошита. Великий і Вказівний взяли олівець, та до зошита донести їм не сила. Бідкаються:

— Братику Середульний, допоможи нам.

— Я зараз.

І підпер їх, щоб олівець не впав.

Донесли втрьох олівець до зошита, але писати не можуть: олівець важкий.

— Братику Безіменний, допоможи нам.

Безіменний підпер їх.

Однак олівець не слухався. Лише коли братів — Великого, Вказівного, Середульного і Безіменного підпер найменшенький братик Мізинчик, олівець ніби сам писати став.

І написав він:

— Ми — брати!

Олексій ГОНЧАР

Пригоршня горіхів

Була люта зима. Снігом завіяло вулиці й двори. Оленка замела долівку і в запічку їла горіхи. Семенкові, що за столом бавився дзигою, дуже захотілося горішків.

— Оленко, да-ай! — не витримав він.

— Не хотів ходити в ліс збирати, то й не проси!

Потім в очах сестрички з'явилися лукаві вогники.

— Знаєш що? — знову сказала вона. — Я тобі позичу, а ти віддаси мені на той рік, як назбираєш.

Восени приніс Семенко з лісу шість торбин горіхів.

— Дарую тобі цілу торбину, — промовив до сестрички.

— Не треба! В мене є. Дякую!

— За що ж ти дякуєш? — здивувався хлопчик.

— За те, що дотримав слова і добре потрудився.

Малюнок Л. ІВАНОВОЇ

Ми збираємось в по

Грицько БОЙКО

Малюнок А. АРУТЮНЯНЦА

Ми сідаєм до ракети,
Щоб відкрить нові планети.
Іграшки за нами вслід:
— Хочем також у політ!

Одягайся, лялько Людо!
Бо в польоті зимно буде.
Не забудь про рукавички,
Хусткою закутай личко.

А веселий Буратіно
Сам дереться до кабіни.
І висить — хитається:
Носик не вміщається.

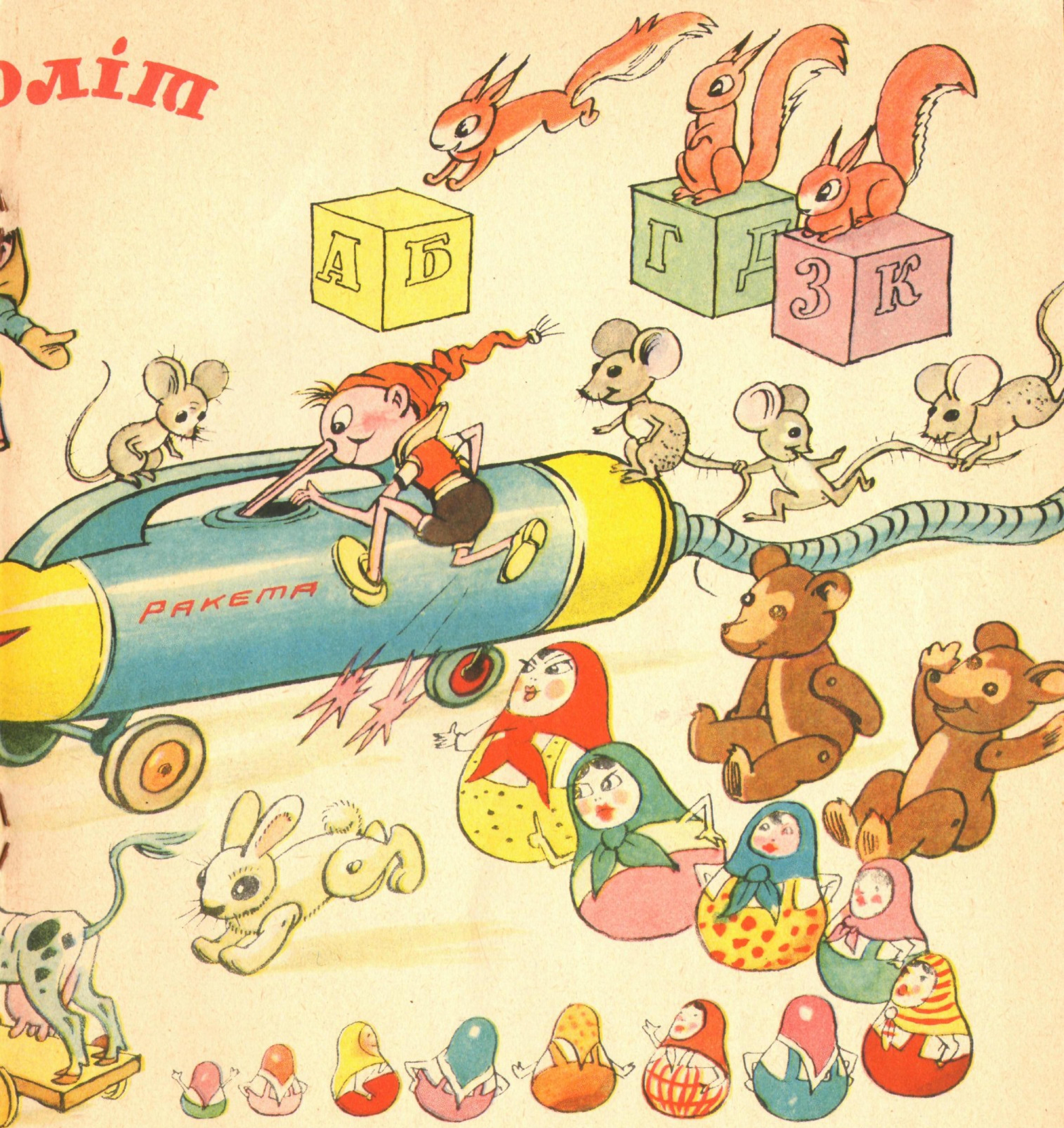
Зайчик скаче: — Любі діти,
Хочу з вами полетіти.
На ракеті ловко
Утікать від вовка.

— Між зірок, — пищать
білчата, —
Хочем рік Новий стрічати,
Назбираєм там для всіх
Ми горішків золотих.

А ведмедики — близнята
Теж бажають політати,
Щоб у небі подивиться,
Де Велика Ведмедиця.

Слоненятко умовля:
— Зовсім я іще маля.
Невеличке я на зріст, —
Посадіть хоча б на хвіст.

І матрьошки стали вряд,
Наче вийшли на парад.
— Почекайте, не летіть,
Одне місце залишіть.

Тут ревти корівка стала:
— Я ще зроду не літала.
Повезіть мене на Марс,
Молочка я дам для вас.

Сірі мишки засміялись:
— Ми літали, не боялись.
Висота — красота.
Аніякого кота.

Двом собачкам наш Тодось
Шлеми одягає...
Жаль, „Ракета“ — пилосос
В небо не злітає.

Павло ГЛАЗОВИЙ

КІТ БЕЗ ЧОБІТ

Про котика в чоботях
Дивились ми кіно.
Нам дуже-дуже-дуже
Сподобалось воно!

Кота свого Муркоту
Загнали ми в куток
І стали узувати
У Гриців чобіток.

Та кіт такий вреднющий,
Що просто з ним біда:
Ми чобіт натягаєм,
А він його скида.

Сказала мама: — Діти,
Не слід цього робити,
Бо взутий кіт не зможе
Тихесенько ходити.

На Грицевих чоботях
Підковані підбори:
Підківка тільки брязне,
Всі миші — стриб у нори.

То як же, діти, буде
Мишей ловити кіт?

Пустили ми Муркоту —
Хай ходить без чобіт!

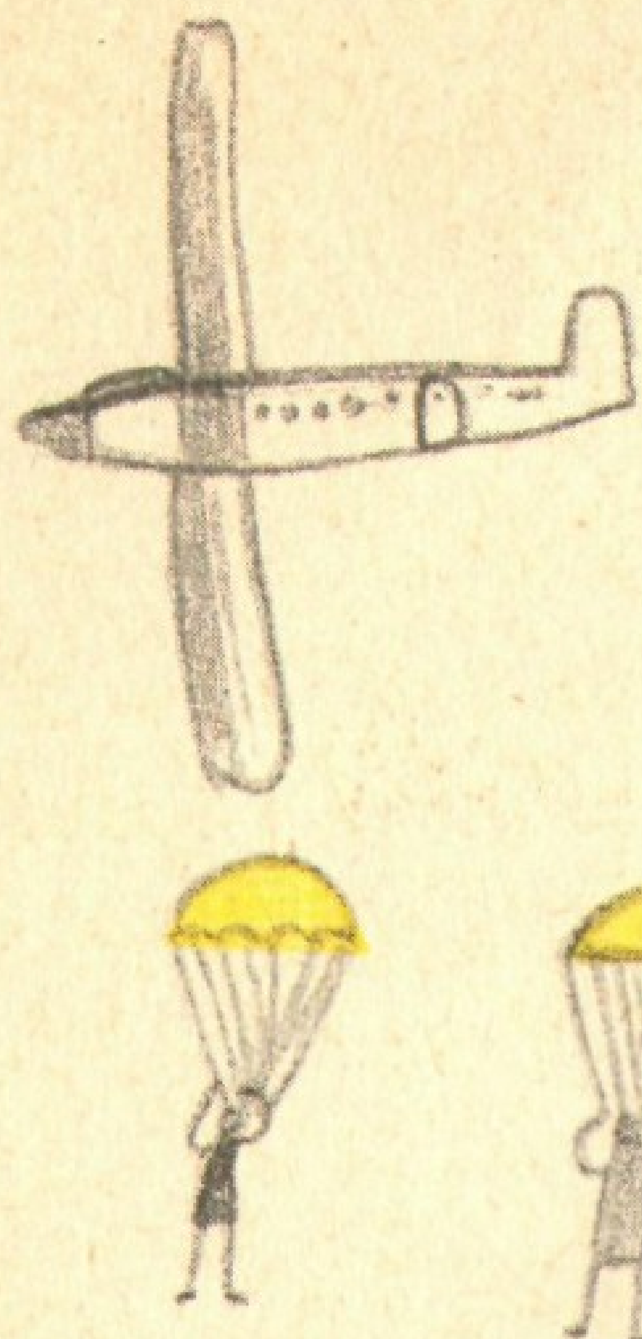

Малюнок М. НЕЧИПОРЕНКО

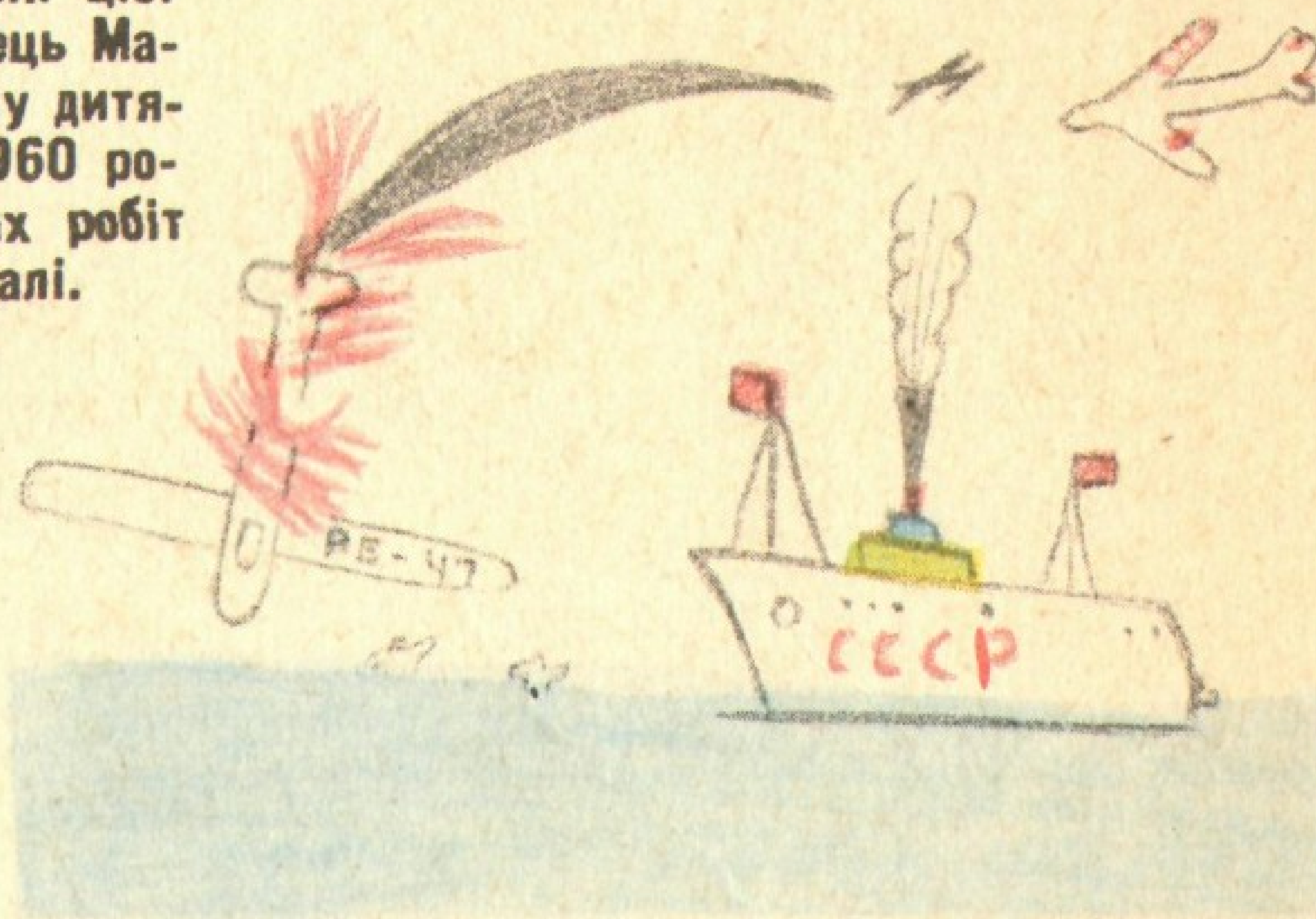
З пошти Олівця Малювця

Поштова скринька Олівця Малювця розтовстіла за минулий рік. Щоб усе надрукувати — не вистачить сторінок «Малятка» не те, що за рік, а й за п'ять років.

З найкращих малюнків Олівець Малювець знову відібрав кілька робіт для цієї сторінки. А в січні 1961 року Олівець Малювець організує в редакції виставку дитячих малюнків, які він одержав у 1960 році. Прізвища 20 авторів найкращих робіт будуть надруковані у нашому журналі.

«ПАРАШУТИСТИ»
Вася ЯЦУН, 6 років. Дніпропетровська область, Покровський район, с. Покровське.

«РБ-47 ЗБИТО»
Ігор НОВИКОВ, 7 років. Сталінська область, Волноваський район, селище Оленівка.

«РЕЙС МИРУ»
Юра ЛОКОШКО, 5 років, м. Полтава.

«ПАРОВОЗ ВЕЗЕ ВУГІЛЛЯ З ДОНБАСУ»
Вася ЧЕРЕВКО, 6 років. Сталінська область, м. Докучаєвськ.

«ЗИМА»
Іра КОМАРОВА, 7 років, м. Львів.

Наш календар

ГРУДЕНЬ

В грудні крига скувала
І ставки, і річки.
Нас на гірку позвали
Ковзани й саночки.

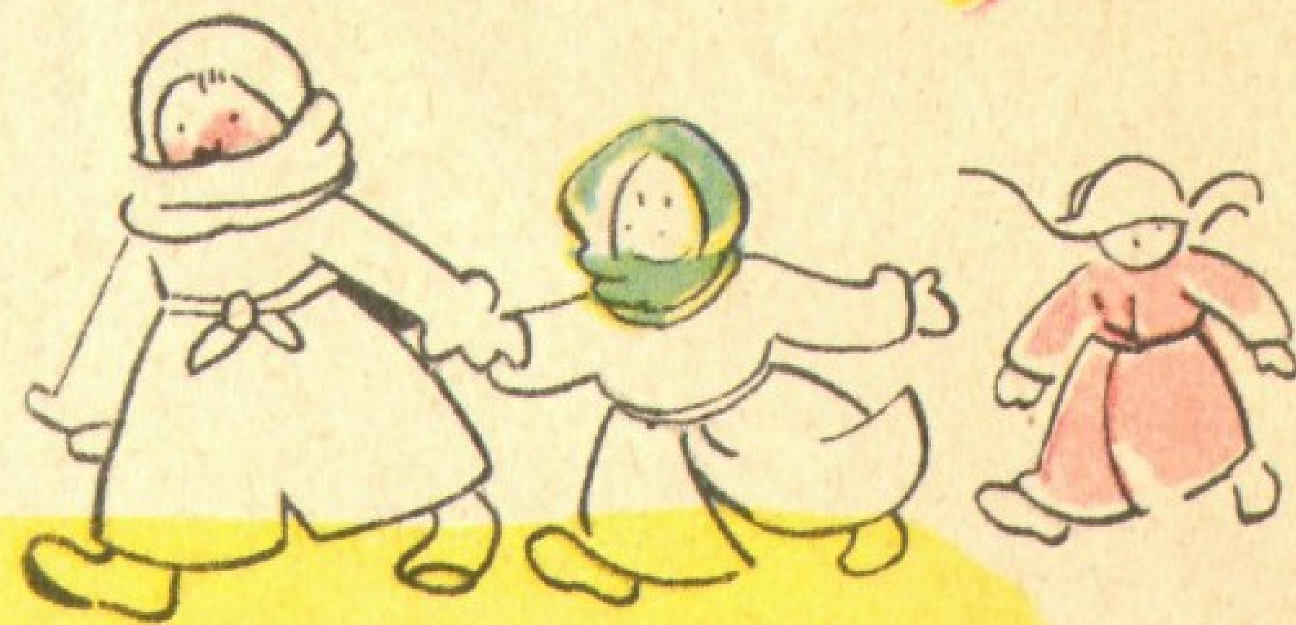
Срібний іній іскриться,
Дні короткі стоять,
Горобці і синиці
До кормушок летять.

І щити край дороги
Вже затримують сніг...
Свято року Нового
Наступає для всіх.

Грицько БОЙКО.

Усмішки діда Гриця

Дві дівчинки,
Один хлопчик
Бігли в село.
Скільки всіх було?

Не плач, Дмитре, не треба.
Купим сито для тебе.
Як наплачеш повне сито —
Можем ще одне купити.

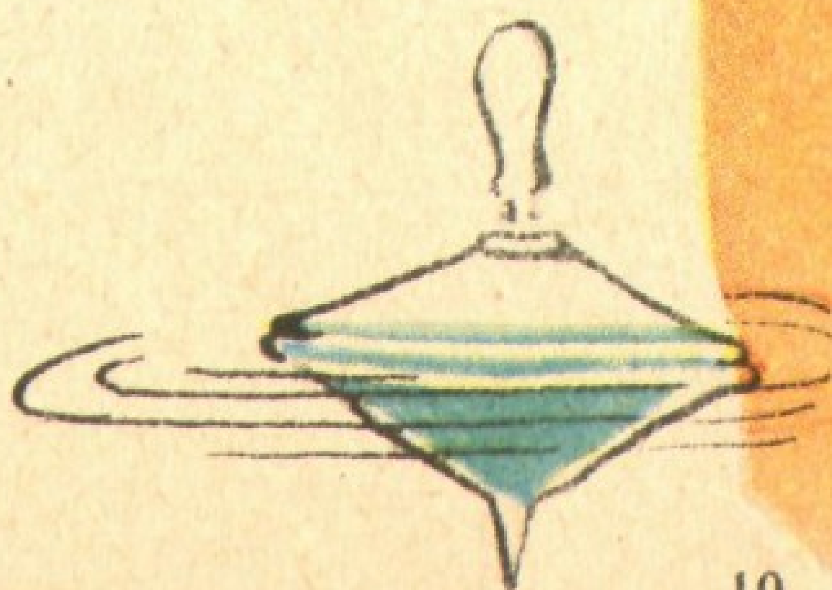

Скоромовка

Запитала
Риба рака:
«Де ти, брате,
Зимував?»
«Я, сестрице
Милолице,
У корчах
Хатинку мав».

Ти крутни її — і вмить
Танцюристка задзумить
Та й метнеться серед хати
На одній нозі кружляти!
Хто це крутиться і біга?
Це вертка, моторна....... (Дзига).

Хто тільки не просився на ці сторінки журналу: і Олівець Малювець, і Котигорошко, і дід Гриць, і навіть сам Малятко. Але ми віддали перевагу Матвійку-умійку. І от саме чому. «Скоро Новий рік,—переконував нас Матвійко-умійко.— У кожному дитячому садку, у кожнім домі готуються до свята Ялинки. А кому з дівчаток і хлопчиків не хочеться самому виготовити іграшки для своєї ялинки! Скажіть, кому! Тільки я можу дати такі поради», — закінчив Матвійко-умійко.

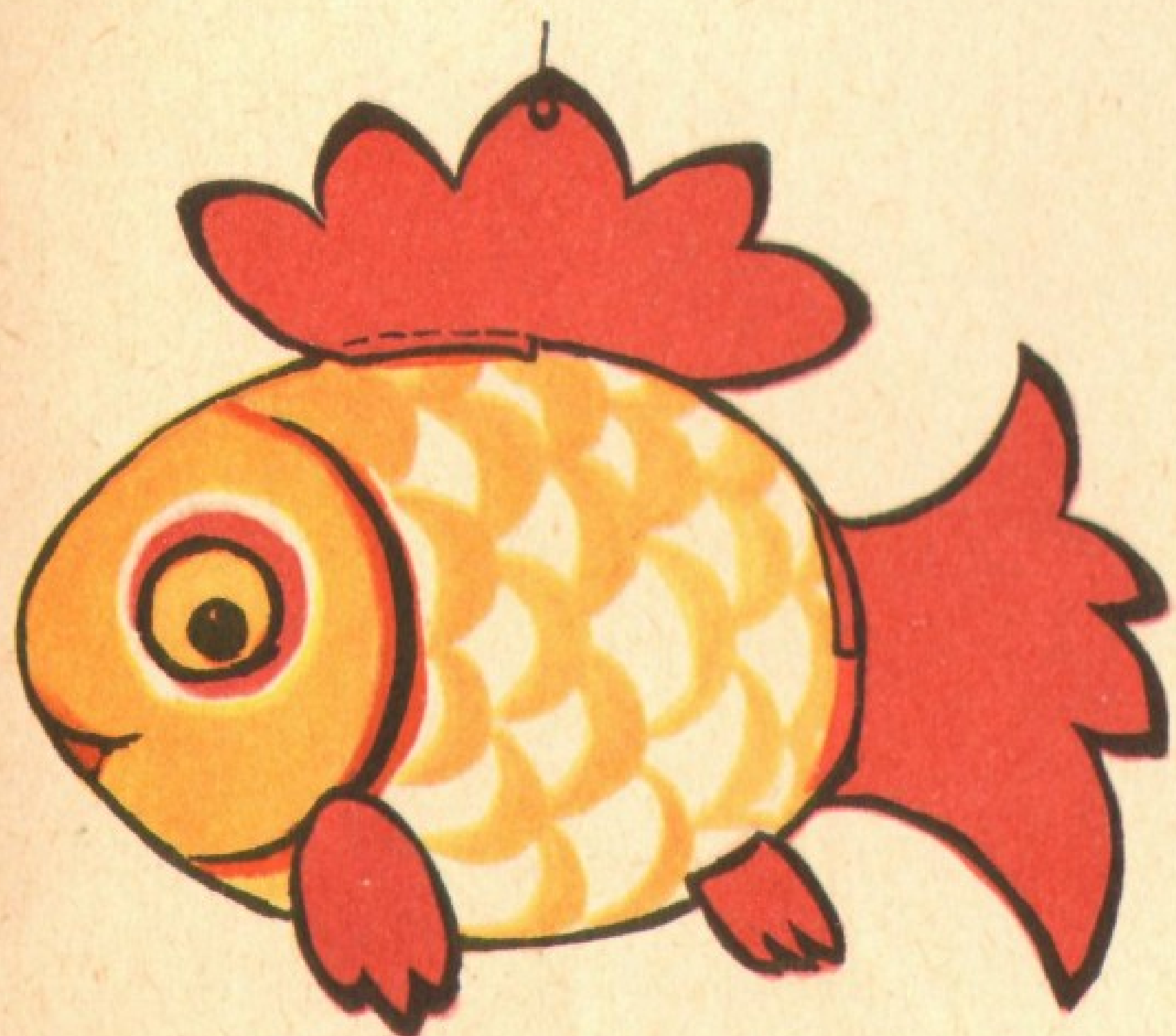
І наша редколегія одностайно вирішила: у цьому номері журналу надати йому слово. Отже, слухайте і робіть, діти, те, що говорить вам Матвійко-умійко:

— Для того, щоб виготовити іграшки, запасіться ножицями, клеєм, пензликом, олівцем, нитками, голкою, фарбами.

Проколіть голкою у яйці з обох боків дірочки. Якщо в одну з дірочок будете надувати повітря, то з протилежної на блюдечко виллється жовток і білок. А тепер з паперу виріжте хвіст і плавники. Прикріпіть їх до порожнього яєчка. Потім тулуб, плавники і хвіст розмалюйте. От і вийшла у вас рибка.

А голуба можна зробити так. З білого або кольорового паперу виріжте два голуби по малюнку, який на цій сторінці. Склейте обох голубів, але крім хвоста і крил. На спинці перед тим, як склеювати, вкладіть нитку з петелькою. Коли клей висохне, розігніть крила і хвіст. Лапки можна зробити з червоного пластиліну.

І, звичайно, найлегше виготовити для ялинки прапорці. Наріжте їх з різнокольорового паперу. За допомогою голки нанизуйте їх на нитку. І ще одна прикраса готова.

До шановних дорослих

Дорогі батьки і виховательки! От і минув рік мого знайомства з Вашими дітоньками і вихованцями. Мої читачі за цей час підросли. Багато з них готуються вже до школи.

Поздоровляю усіх своїх читачів з наступаючим Новим роком. Прошу дорослих (бо вони вміють писати) повідомити мене, що найбільш сподобалось дітям на моїх сторінках за минулий рік, що запам'яталось, що їм зовсім не сподобалось і що б вони хотіли прочитати у журналі в наступному році.

Вельмивдячний «Малятко».

Моя адреса: м. Київ, І, вул. Пушкінська, 28.

На обкладинці малюнок О. ЛЬВОВА. Макет Л. ГРИГОР'ЄВОЇ

«МАЛЮТКА»
Журнал ЦК ЛКСМУ для детей дошкольного возраста г. Киев.

Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь». Адреса редакції: Київ, Пушкінська, 28. Тел. 4-35-81. 5-50-63. Рукописи не повертаються. Підписано до друку 12.XI. 1960 р. БФ 23851. Зам. 6171. Друк. арк. 1,5. Тираж 100 000. Ціна 1 крб. 50 коп. Друкарня видавництва ЦК КП України «Радянська Україна», Київ, Анрі Барбюса, 51/2.

ЩОБ тебе не впізнали на святковому карнавалі, приготуй собі маску. Ким би ти хотів бути: ведмедиком, зайчиком, лисичкою, котиком!

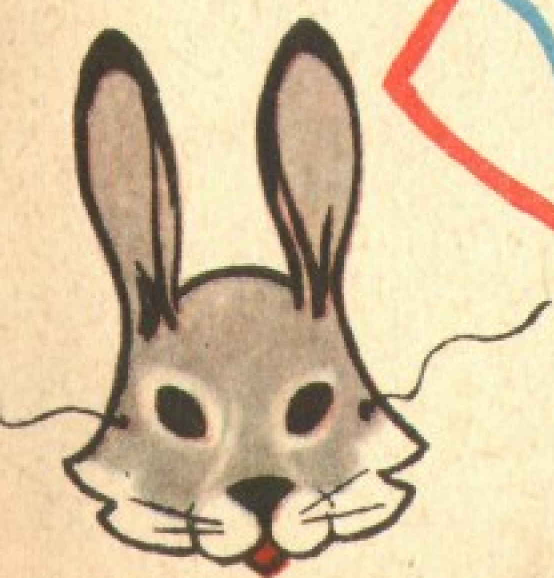
На цій сторінці — різними кольорами накреслені викройки масок. Ведмедик — синьою, зайчик — червоною, котик — жовтою, лисичка — чорною. Вибирай собі будь-яку. Поклади цупкий білий папір до сторінки і разом приклади до скла, але сильно не натискуй, щоб не вибити шибки. Обведи на папері обрану маску, потім виріж її та розмалюй, як показано на малюнках збоку. В дірочки по боках прив'яжи шворки, щоб можна було зав'язати на голові. От і твоя карнавальна маска готова.

ЩОБ тебе не впізнали на святковому карнавалі, приготуй собі маску. Ким би ти хотів бути: ведмедиком, зайчиком, лисичкою, котиком!

На цій сторінці — різними кольорами накреслені викройки масок. Ведмедик — синьою, зайчик — червоною, котик — жовтою, лисичка — чорною. Вибирай собі будь-яку. Поклади цупкий білий папір до сторінки і разом приклади до скла, але сильно не натискуй, щоб не вибити шибки. Обведи на папері обрану маску, потім виріж її та розмалюй, як показано на малюнках збоку. В дірочки по боках прив'яжи шворки, щоб можна було зав'язати на голові. От і твоя карнавальна маска готова.

МАЛЯТКО

Журнал ЦК ЛКСМУ для дітей дошкільного віку

№ 12 ГРУДЕНЬ 1960

ЛИСИЦЯ Й ВОВК

Російська народна казка в обробці Олексія Толстого

Жили собі дід та баба. Дід і каже бабі:

— Ти, бабо, печи пироги, а я запряжу сани, поїду по рибу.

Наловив дід риби повнісінькі сани. Їде додому й бачить: лисичка скрутилася калачиком, лежить на дорозі.

Дід зліз із саней, підійшов, а лисичка не ворухнеться: лежить, мов би мертва.

— От добра знахідка! Буде моїй старій комір.

Узяв дід лисицю, поклав на сани, а сам пішов попереду.

А лисиця вибрала час та й ну викидати потихеньку з саней по рибці та знов по рибці, ще по рибці та знов по рибці.

Повикидала геть усю рибу й сама нишком пішла.

Дід приїхав додому та й кличе бабу:

— Ну, стара, видний комір привіз я тобі!

Підійшла баба до саней: нема на санях ні коміра, ні риби. Та й почала вона діда лаяти:

— Ах ти ж, старий, надумав ще мене дурити!

Тут дід збагнув, що лисичка, виходить, була не мертва. Побідкався, пожурився, та що тут вдієш!

А лисиця тим часом зібрала на дорозі всю рибу на купу, сіла і їсть.

Приходить до неї вовк:

— Добридень, кумасю, хліб-сіль тобі...

— Я їм свій, а ти подалі стій.

— Дай мені рибки.

— Налови сам, та й їж собі.

— Так я ж бо не вмію.

— Ач який! То ж я наловила. Ти, кумасику, йди на річку, опусти хвоста в ополонку, сиди та примовляй:— «Ловись, рибко, мала й велика, ловись, рибко, мала й велика!» Так тоді риба сама буде за хвіст хапати. Що довше сидітимеш, то більше наловиш.

Пішов вовк на річку, опустив хвоста в ополонку, сидить та примовляє:

— Ловись, рибко, мала й велика.
Ловись, рибко, мала й велика.

А лисиця ходить коло вовка й примовляє:

— Світіть, світіть на небі, зірочки.
Мерзни, мерзни, вовчий хвостище!

Вовк питає лисицю:

— А що ти там, кумо, весь час кажеш?

— А я тобі допомагаю, рибку на хвоста наганяю.

А сама знову:

— Світіть, світіть на небі, зірочки.
Мерзни, мерзни, вовчий хвостище!

Сидів вовк цілу ніч коло ополонки. Хвіст у нього й примерз. Під ранок хотів був підвестись, та де там! Отож він і думає:

«Диви, скільки риби навалило — і не витягти!»

В цей час іде тітка з відрами по воду. Побачила вовка й закричала:

— Вовк, вовк! Бийте його!

Вовк і сюди, і туди—не може витягти хвоста. Тітка кинула відра та й ну бити його коромислом. Била вона його, била, вовк рвався та смикався, аж одірвав собі хвоста та й кинувся навтікача.

«Ну добре ж, — думає, — вже ж я тобі віддячу, кумо!»

А лисичка тим часом залізла в ту хату, де жила ця тітка, наїлася з діжі тіста, вимазала собі голову тим тістом, вибігла на дорогу, впала й лежить та стогне.

А тут і вовк біжить:

— Так ось як ти вчиш, кумо, рибу ловити! Дивись, мене геть усього побили...

А лисиця йому каже:

— Ех, кумасику! В тебе хвоста нема, зате голова ціла. А мені голову розбили. Дивись — мозок виліз, ледве чвалаю.

— Та й то правда, — каже їй вовк. — Де вже тобі, кумо, йти? Сідай на мене, я тебе довезу.

Сіла лисиця вовкові на спину. Він її й повіз. Ось лисиця їде на вовкові й потихеньку співає:

— Битий небитого везе!
Битий небитого везе!

— Ти що там, кумо, весь час кажеш?

— Та це я, кумасику, твій біль відшіптую, щоб тобі полегшало.

А сама знову:

— Битий небитого везе!
Битий небитого везе!

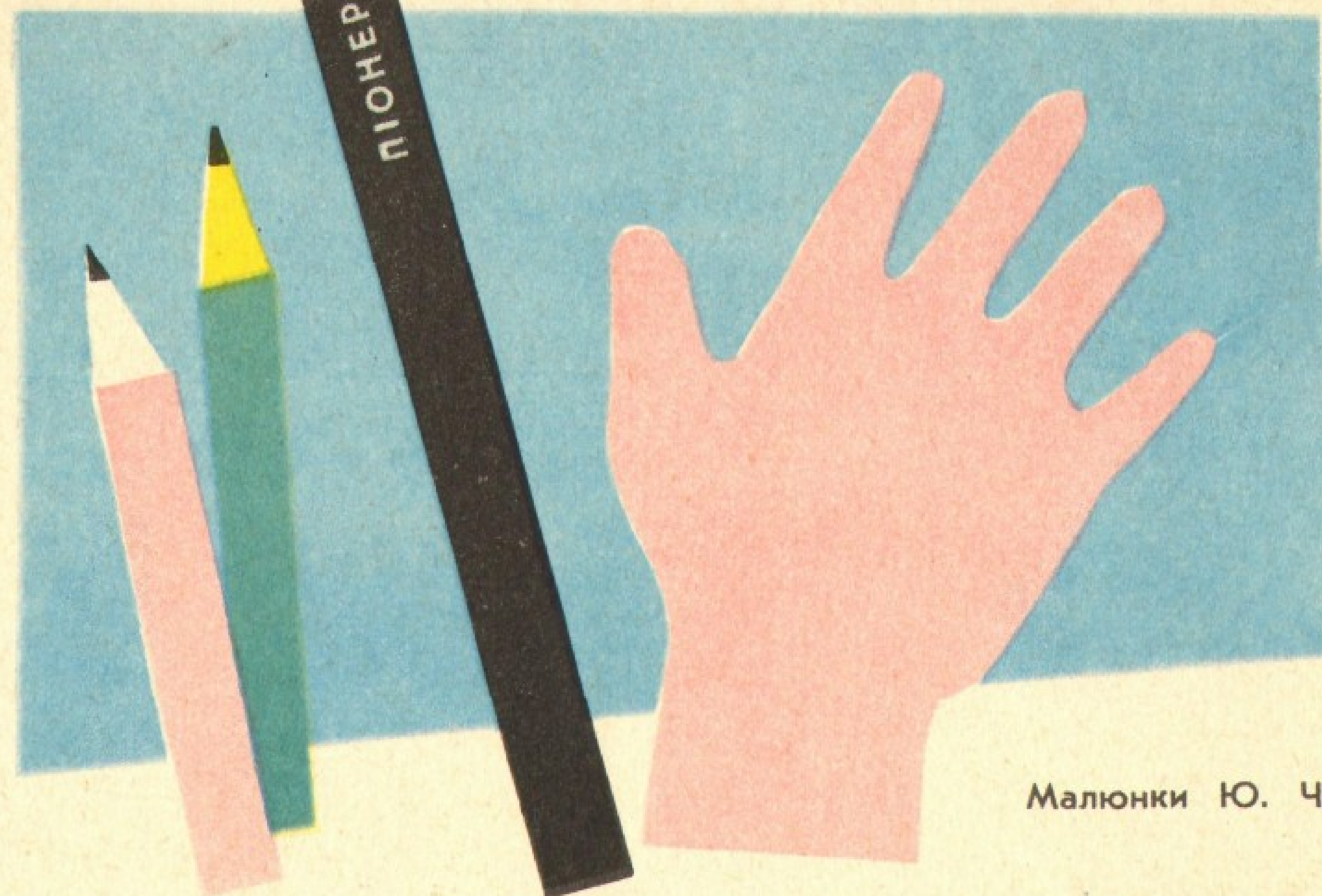
Переклав з російської Б. АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧ

Малюнки О. ЛЬВОВА

Борис ХАРЧУК

П'ять братів

(За народними мотивами)

Малюнки Ю. ЧЕКАНЮКА

Не в чужій країні, а на нашій землі, не колись давно, а тепер жило собі п'ять братів. Найстарший звався Великим, бо він був найбільший. Молодшого звали Вказівним, середульного—Середульним, ще молодшого — Безіменним. А найменшенький звався Мізинцем.

Підростали брати. От і олівець їм подарували, щоб писати, малювати вчилися.

Розкрили брати зошита. Великий і Вказівний взяли олівець, та до зошита донести їм не сила. Бідкаються:

— Братику Середульний, допоможи нам.

— Я зараз.

І підпер їх, щоб олівець не впав.

Донесли втрьох олівець до зошита, але писати не можуть: олівець важкий.

— Братику Безіменний, допоможи нам.

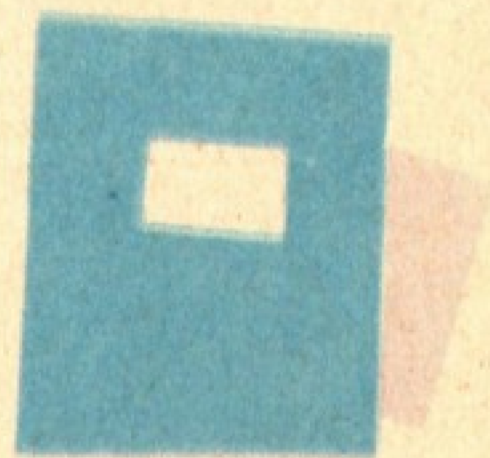
Безіменний підпер їх.

Однак олівець не слухався. Лише коли братів — Великого, Вказівного, Середульного і Безіменного підпер найменшенький братик Мізинчик, олівець ніби сам писати став.

І написав він:

— Ми — брати!

Олексій ГОНЧАР

Пригоршня горіхів

Була люта зима. Снігом завіяло вулиці й двори. Оленка замела долівку і в запічку їла горіхи. Семенкові, що за столом бавився дзигою, дуже захотілося горішків.

— Оленко, да-ай! — не витримав він.

— Не хотів ходити в ліс збирати, то й не проси!

Потім в очах сестрички з'явилися лукаві вогники.

— Знаєш що? — знову сказала вона. — Я тобі позичу, а ти віддаси мені на той рік, як назбираєш.

Восени приніс Семенко з лісу шість торбин горіхів.

— Дарую тобі цілу торбину, — промовив до сестрички.

— Не треба! В мене є. Дякую!

— За що ж ти дякуєш? — здивувався хлопчик.

— За те, що дотримав слова і добре потрудився.

Малюнок Л. ІВАНОВОЇ

Ми збираємось в політ

Грицько БОЙКО

Малюнок А. АРУТЮНЯНЦА

Ми сідаєм до ракети,
Щоб відкрить нові планети.
Іграшки за нами вслід:
— Хочем також у політ!

Одягайся, лялько Людо!
Бо в польоті зимно буде.
Не забудь про рукавички,
Хусткою закутай личко.

А веселий Буратіно
Сам дереться до кабіни.
І висить — хитається:
Носик не вміщається.

Зайчик скаче: — Любі діти,
Хочу з вами полетіти.
На ракеті ловко
Утікать від вовка.

— Між зірок, — пищать
білчата, —
Хочем рік Новий стрічати,
Назбираєм там для всіх
Ми горішків золотих.

А ведмедики — близнята
Теж бажають політати,
Щоб у небі подивиться,
Де Велика Ведмедиця.

Слоненятко умовля:
— Зовсім я іще маля.
Невеличке я на зріст, —
Посадіть хоча б на хвіст.

І матрьошки стали вряд,
Наче вийшли на парад.
— Почекайте, не летіть,
Одне місце залишіть.

Тут ревти корівка стала:
— Я ще зроду не літала.
Повезіть мене на Марс,
Молочка я дам для вас.

Сірі мишки засміялись:
— Ми літали, не боялись.
Висота — красота.
Аніякого кота.

Двом собачкам наш Тодось
Шлеми одягає...
Жаль, „Ракета“ — пилосос
В небо не злітає.

Павло ГЛАЗОВИЙ

КІТ БЕЗ ЧОБІТ

Про котика в чоботях
Дивились ми кіно.
Нам дуже-дуже-дуже
Сподобалось воно!

Кота свого Муркоту
Загнали ми в куток
І стали узувати
У Гриців чобіток.

Та кіт такий вреднющий,
Що просто з ним біда:
Ми чобіт натягаєм,
А він його скида.

Сказала мама: — Діти,
Не слід цього робити,
Бо взутий кіт не зможе
Тихесенько ходити.

На Грицевих чоботях
Підковані підбори:
Підківка тільки брязне,
Всі миші — стриб у нори.

То як же, діти, буде
Мишей ловити кіт?

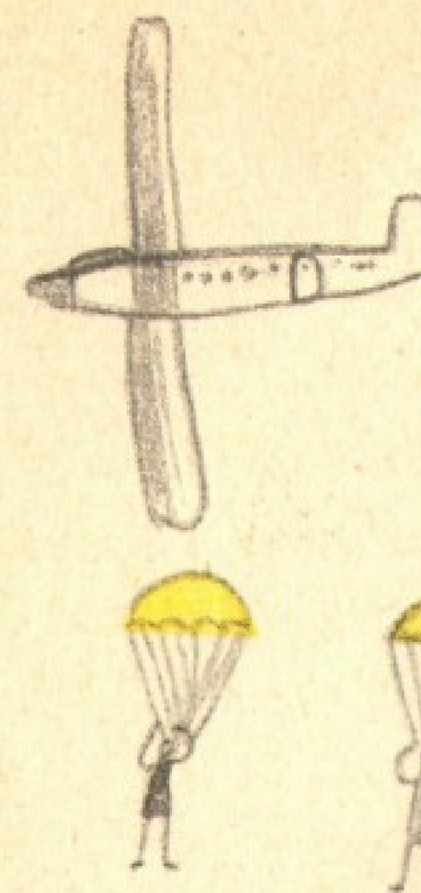
Пустили ми Муркоту —
Хай ходить без чобіт!

Малюнок М. НЕЧИПОРЕНКО

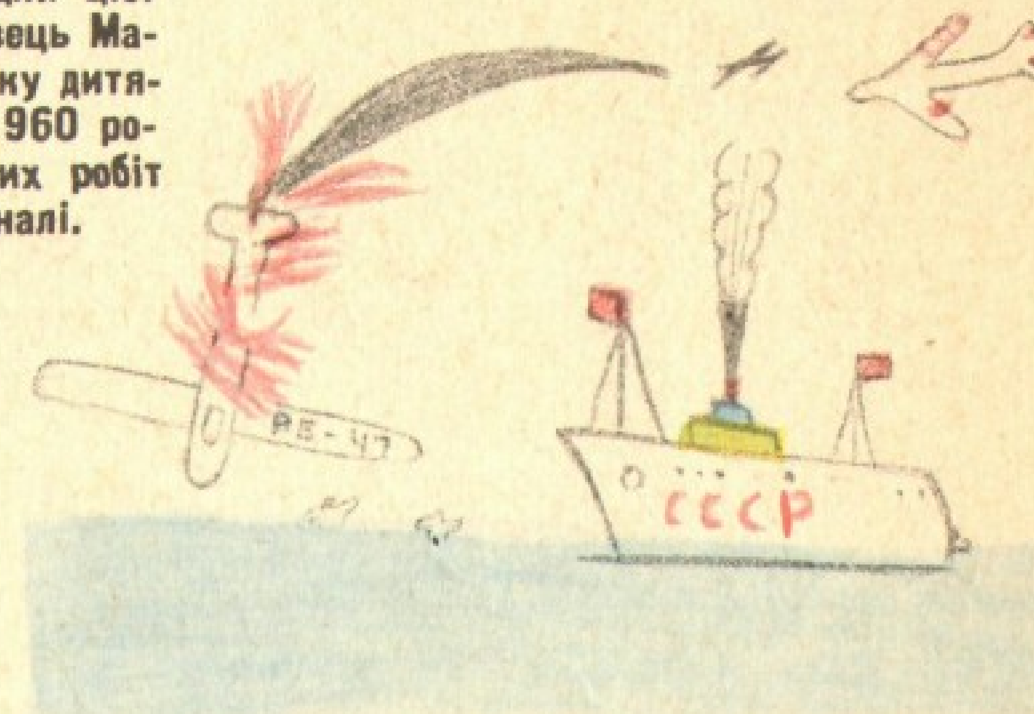
З пошти Олівця Малювця

Поштова скринька Олівця Малювця розтовстіла за минулий рік. Щоб усе надрукувати — не вистачить сторінок «Малятка» не те, що за рік, а й за п'ять років.

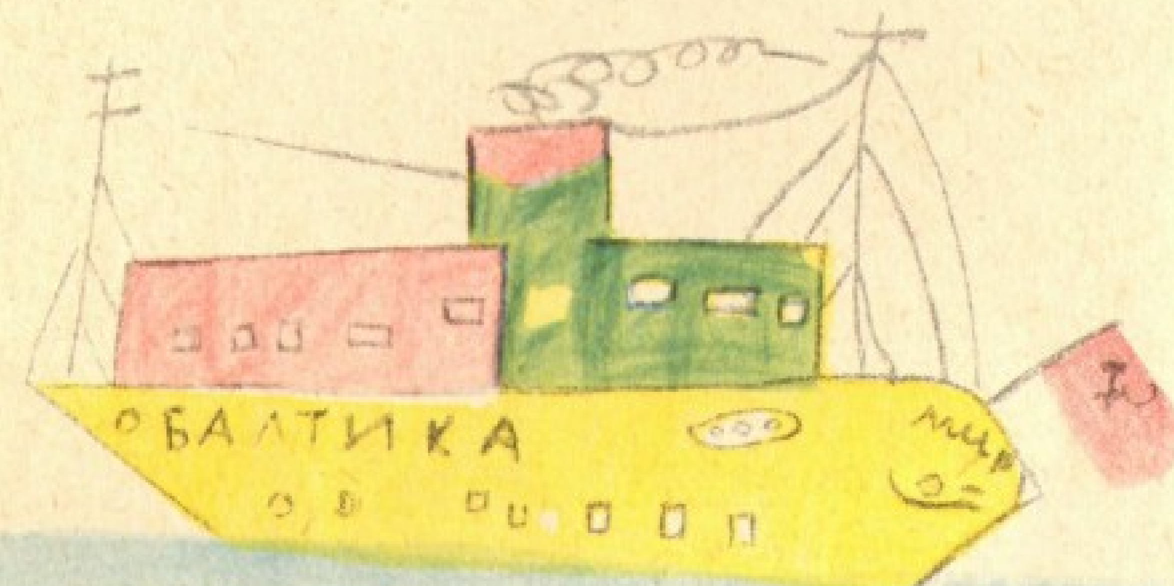
З найкращих малюнків Олівець Малювець знову відібрав кілька робіт для цієї сторінки. А в січні 1961 року Олівець Малювець організує в редакції виставку дитячих малюнків, які він одержав у 1960 році. Прізвища 20 авторів найкращих робіт будуть надруковані у нашому журналі.

«ПАРАШУТИСТИ»
Вася ЯЦУН, 6 років. Дніпропетровська область, Покровський район, с. Покровське.

«РБ-47 ЗБИТО»
Ігор НОВИКОВ, 7 років. Сталінська область, Волноваський район, селище Оленівка.

«РЕЙС МИРУ»
Юра ЛОКОШКО, 5 років, м. Полтава.

«ПАРОВОЗ ВЕЗЕ ВУГІЛЛЯ З ДОНБАСУ»
Вася ЧЕРЕВКО, 6 років. Сталінська область, м. Докучаєвськ.

«ЗИМА»
Іра КОМАРОВА, 7 років, м. Львів.

Наш календар

ГРУДЕНЬ

В грудні крига скувала
І ставки, і річки.
Нас на гірку позвали
Ковзани й саночки.

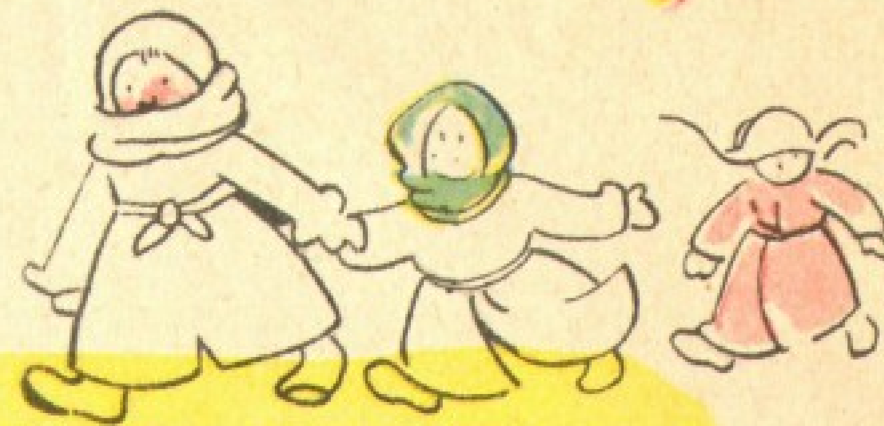
Срібний іній іскриться,
Дні короткі стоять,
Горобці і синиці
До кормушок летять.

І щити край дороги
Вже затримують сніг...
Свято року Нового
Наступає для всіх.

Грицько БОЙКО.

Усмішки діда Гриця

Дві дівчинки,
Один хлопчик
Бігли в село.
Скільки всіх було?

Не плач, Дмитре, не треба.
Купим сито для тебе.
Як наплачеш повне сито —
Можем ще одне купити.

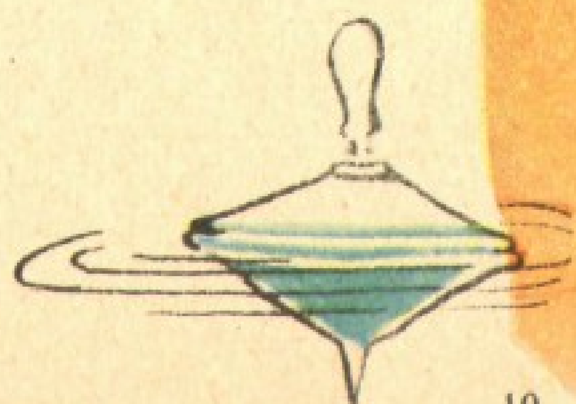

Скоромовка

Запитала
Риба рака:
«Де ти, брате,
Зимував?»
«Я, сестрице
Милолице,
У корчах
Хатинку мав».

Ти крутни її — і вмить
Танцюристка задзумить
Та й метнеться серед хати
На одній нозі кружляти!
Хто це крутиться і біга?
Це вертка, моторна....... (дзига).

Хто тільки не просився на ці сторінки журналу: і Олівець Малювець, і Котигорошко, і дід Гриць, і навіть сам Малятко. Але ми віддали перевагу Матвійку-умійку. І от саме чому. «Скоро Новий рік,—переконував нас Матвійко-умійко.— У кожному дитячому садку, у кожнім домі готуються до свята Ялинки. А кому з дівчаток і хлопчиків не хочеться самому виготовити іграшки для своєї ялинки! Скажіть, кому! Тільки я можу дати такі поради», — закінчив Матвійко-умійко.

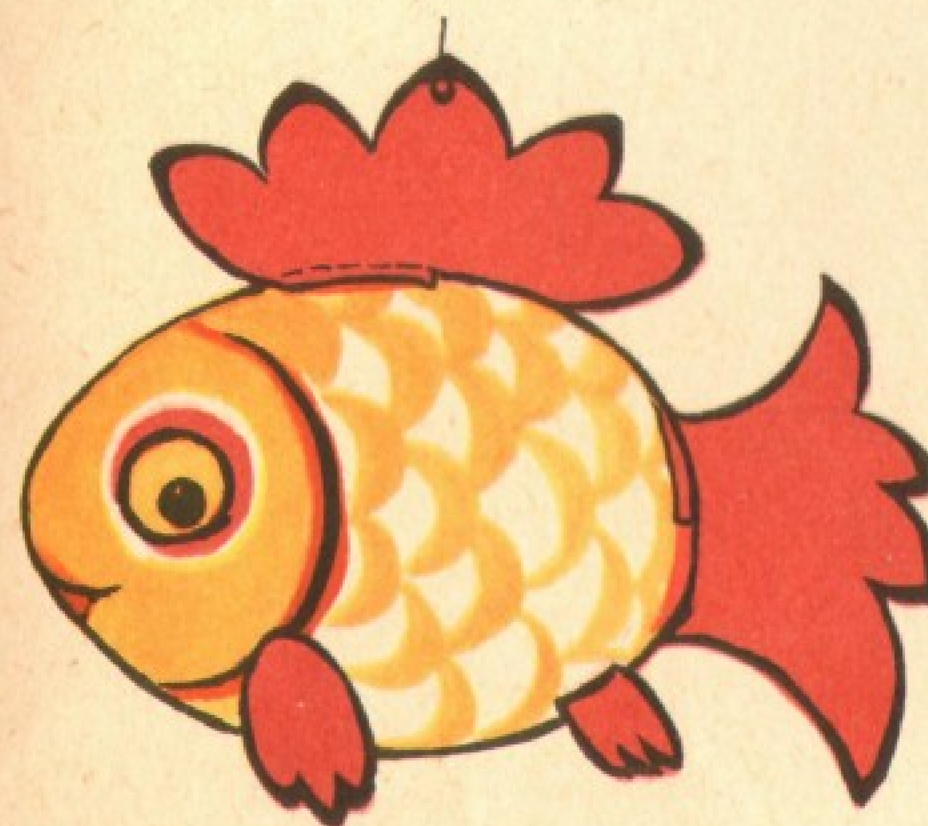
І наша редколегія одностайно вирішила: у цьому номері журналу надати йому слово. Отже, слухайте і робіть, діти, те, що говорить вам Матвійко-умійко:

— Для того, щоб виготовити іграшки, запасіться ножицями, клеєм, пензликом, олівцем, нитками, голкою, фарбами.

Проколіть голкою у яйці з обох боків дірочки. Якщо в одну з дірочок будете надувати повітря, то з протилежної на блюдечко виллється жовток і білок. А тепер з паперу виріжте хвіст і плавники. Прикріпіть їх до порожнього ячечка. Потім тулуб, плавники і хвіст розмалюйте. От і вийшла у вас рибка.

А голуба можна зробити так. З білого або кольорового паперу виріжте два голуби по малюнку, який на цій сторінці. Склейте обох голубів, але крім хвоста і крил. На спинці перед тим, як склеювати, вкладіть нитку з петелькою. Коли клей висохне, розігніть крила і хвіст. Лапки можна зробити з червоного пластиліну.

І, звичайно, найлегше виготовити для ялинки прапорці. Наріжте їх з різнокольорового паперу. За допомогою голки нанизуйте їх на нитку. І ще одна прикраса готова.

До шановних дорослих

Дорогі батьки і вихователі! От і минув рік мого знайомства з Вашими дітоньками і вихованцями. Мої читачі за цей час підросли. Багато з них готуються вже до школи.

Поздоровляю усіх своїх читачів з наступаючим Новим роком. Прошу дорослих (бо вони вміють писати) повідомити мене, що найбільш сподобалось дітям на моїх сторінках за минулий рік, що запам'яталось, що їм зовсім не сподобалось і що б вони хотіли прочитати у журналі в наступному році.

Вельмивдячний «Малятко».

Моя адреса: м. Київ, I, вул. Пушкінська, 28.

На обкладинці малюнок О. ЛЬВОВА. Макет Л. ГРИГОР'ЄВОЇ

«МАЛЮТКА»
Журнал ЦК ЛКСМУ
для детей
дошкольного возраста
г. Киев.

Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь». Адреса редакції: Київ, Пушкінська, 28. Тел. 4-35-81, 5-50-63. Рукописи не повертаються. Підписано до друку 12.XI.1960 р. БФ 23851. Зам. 6171. Друк. арк. 1,5. Тираж 100 000. Ціна 1 крб. 50 коп. Друкарня видавництва ЦК КП України «Радянська Україна», Київ, Анрі Барбюса, 51/2.